

Sygn. akt II CSK 148/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Z. G.

przeciwko Gminie M. i Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...]

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 27 września 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powódka Z. G. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 września 2012 r. Zgodnie z treścią tej części skargi kasacyjnej, która stanowi jej element konstrukcyjny określony w art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. powódka zaskarżyła wymieniony wyrok jedynie w części tj. co do jego punktu I, w zakresie w jakim Sąd II instancji zmienił wyrok Sądu Okręgowego i oddalił powództwo w stosunku do pozwanej Gminy M. oraz co do punktu I podpunktu 1 w całości. Powódka wniosła jednocześnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II lub I instancji, ewentualnie uchylenia zaskarżonego orzeczenia i orzeczenia co do istoty sprawy poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 391.312,50 zł z ustawowymi odsetkami oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania, a w tym kosztów zastępstwa procesowego przed wszystkimi instancjami i Sądem Najwyższym.

Zawarty w skardze wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania został oparty o dwie przesłanki tj. istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżność orzecznictwa.

Wskazane w skardze zagadnienie prawne sprowadzało się do odpowiedzi, czy odpowiedzialność za delikt z art. 136 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami znosi odpowiedzialność za delikt, o którym mowa w art. 160 § 1 k.p.a. związany z wydaniem decyzji wyłączeniowej, przerywając związek przyczynowo - skutkowy pomiędzy pierwszym deliktem a szkodą, czy, jak w ocenie skarżącej, podstawy odpowiedzialności kumulują się i wzajemnie nie wykluczają.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana Gmina M. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie na swoją rzecz od powódki kosztów postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany Skarb Państwa podniósł, że powódka w punkcie I skargi kasacyjnej określiła zakres zaskarżenia nie

obejmując nim rozstrzygnięć dotyczących Skarbu Państwa. Poza tym pozwany Skarb Państwa wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa od powódki kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W orzecznictwie przyjmuje się, że wywodzone we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istotne zagadnienie prawne powinno mieć znaczenie nie tylko dla rozwoju nauki prawa i orzecznictwa, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, na tle której zostało sformułowane (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, niepubl.).

W związku z tym trzeba zważyć, że wskazane w skardze zagadnienie wykracza poza zakres określonego w skardze zaskarżenia wyroku Sądu drugiej instancji.

Odnosząc się do powołanej przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie trzeba podnieść że nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził już swój pogląd w danej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II PK 274/11, niepubl.). Opisana przez skarżącą rozbieżność orzecznictwa została rozstrzygnięta w uchwale składu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 r. (III CZP 99/06, publ. w OSNC 2007/6/79, Biul.SN 2006/12/6). Od czasu wydania w/w uchwały orzecznictwo w interesującym dla niniejszej sprawy zakresie pozostaje jednolite.

Sąd Najwyższy nie dostrzegł z urzędu uchybień przemawiających za nieważnością postępowania.

Mając wszystko powyższe na uwadze, na podstawie art. art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. *a contrario*, orzeczono jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

O kosztach Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 102 k.p.c. uznając, że występuje szczególnie uzasadniony wypadek związany z sytuacją materialną powódki oraz podstawą faktyczną roszczenia skierowanego przeciwko Skarbowi Państwa i jednostce samorządu terytorialnego.

aw

jw